

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Bayton Ltd**, se sídlem Villa Seminia 8, Sir Temi Zammit Avenue, Ta XBiex Xbx1011, Malta, zast. Mgr. Ing. Markétou Císařovou, se sídlem V Celnici 1031/4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2020, č. j. 14 Af 50/2019 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ministryně financí ze dne 12. 8. 2019, č. j. MFCR-16727/2017/3404-24.

[2] Tímto rozhodnutím ministryně financí zamítla rozklad stěžovatelky a současně potvrdila rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2018, č. j. MF-16727/2017/3404-20, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 30 000 000 Kč za spáchání správních deliktů dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016

Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o hazardních hrách“), jichž se stěžovatelka dopustila tím, že provozovala hazardní hru v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona, neboť bez povolení na internetové stránce:

- a) jackpotcitycasino.com provozovala prokazatelně nejméně od 10. 2. 2017 do 16. 5. 2017 hazardní hru pod obchodním názvem *JackpotCity* [konkrétně technickou hru podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách];
- b) jackpotcity.org provozovala prokazatelně nejméně dne 16. 5. 2017 hazardní hru pod obchodním názvem *JackpotCity*.

[3] Správní orgán I. stupně vyšel zejména z opakovaného ohledání na daných internetových stránkách (dne 10. 2. 2017, v období ode dne 28. 4. 2017 do dne 2. 5. 2017 a dne 16. 5. 2017), načež stěžovatelce uložil pokutu v uvedené výši poté, co byl na základě odporu stěžovatelky zrušen jím vydaný příkaz ze dne 31. 5. 2017, č. j. MF-16727/2017/3404-3. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala stěžovatelka rozklad, v němž namítala vady řízení, neopodstatněnost výše pokuty a především rozpor s unijním právem v důsledku diskriminace zahraničních provozovatelů hazardních her na internetu, kteří zde dříve působili na základě čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) a nová právní úprava – tedy zákon o hazardních hrách, který s účinností od 1. 1. 2017 nahradil zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), jim neumožnil kontinuálně pokračovat v činnosti na rozdíl od domácích provozovatelů. Všechny tyto námitky ministryně financí shledala jako nedůvodné, a proto podle § 156 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozklad stěžovatelky zamítla a prvostupňové rozhodnutí o pokutě potvrdila.

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Rozhodnutí ministryně financí napadla stěžovatelka žalobou, kterou městský soud jako nedůvodnou zamítl s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění vypořádal všechny žalobní body, přičemž z hlediska obsahu kasační stížnosti, který je rekapitulován níže, je podstatné především vypořádání se městského soudu s otázkami ohledně diskriminace a uložené pokuty.

[5] Svoboda volného pohybu služeb uvnitř Unie garantovaná v čl. 56 SFEU může být omezena, jsou-li pro to dány naléhavé důvody obecného zájmu; mezi ně patří i ochrana veřejného pořádku spočívající v předcházení patologickým jevům spjatých s hazardním hráčstvím. Tuto ochranu ovšem nelze uplatňovat diskriminačním způsobem, jak namítala stěžovatelka již v rozkladu a posléze i v žalobě. Městský soud tyto námitky neshledal důvodnými a připomněl, že podmínky pro české a zahraniční provozovatele byly a jsou stejné či obdobné, neboť zákon pro získání povolení nediferencuje mezi českými a zahraničními provozovateli. Pokud se stěžovatelka dovolávala toho, že česká právní úprava nedůvodně rozlišuje mezi stávajícími provozovateli hazardních her disponujícími povolením podle zákona o loteriích a provozovateli internetových her sídlícími v zahraničí, kteří doposud žádným povolením nedisponovali a ani disponovat nemohli, nepovažoval městský soud toto rozlišení za jakkoli diskriminující. Naopak shledal ho jako případné a plně na místě, neboť doposud působící (domácí) provozovatelé hazardních her,

pokračování

kteří získali povolení k jejich provozu podle zákona o loteriích, museli v rámci povolovacího řízení splnit mnohé zákonné povinnosti tak, aby jim byla předmětná licence udělena.

[6] Chtěla-li stěžovatelka (jako zahraniční provozovatel) legálně působit na území České republiky, bylo její povinností získat základní povolení k provozování hazardní hry. To se evidentně nestalo a stěžovatelka ani netvrdila, že by se pokusila toto povolení získat, což významně подрývá její argumentaci, kterou městský soud považoval do značné míry za hypotetickou. Podle názoru městského soudu stěžovatelka mohla požádat o vydání základního povolení, a pokud tak neučinila, nemůže se nyní v rámci přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty dovolávat dílčích problematických aspektů souvisejících s (ne)možností získání povolení. Tyto aspekty lze posuzovat především v rámci žaloby proti neudělení povolení, nikoli v rámci žaloby směřující proti rozhodnutí, jímž byla stěžovatelka shledána vinnou tím, že provozovala nepovolenou hazardní hru.

[7] Přesto městský soud poznamenal, že legisvakantní dobu delší než 180 dnů nelze považovat za neúměrně krátkou k tomu, aby se stěžovatelka nové právní úpravě přizpůsobila a měla povolení k provozování online hazardní hry, jehož získání nebylo diskriminační ani nemožné. Městský soud připustil, že veškerá prováděcí legislativa ve formě vyhlášek nebyla vydána do nabytí účinnosti zákona o hazardních hrách, nicméně byla stanovena nezbytná kritéria, jež byla potenciálním zájemcům známa a umožňovala jim povolení získat anebo o něho minimálně požádat; podobně bylo zájemcům umožněno získat i dokument o odborném posouzení a provozuschopnosti, který je povinnou přílohou žádosti.

[8] Ve vztahu k uložení pokutě městský soud odmítl, že by intenzita stěžovatelčina jednání nenaplnila znak společenské škodlivosti, jež je dána podstatou věci samé; k ní odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, včetně nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 28/16, č. 95/2017 Sb., v němž jsou popsána rizika plynoucí z provozování nepovolených internetových hazardních her (vyšší nebezpečnost z hlediska dopadů na děti či patologické hráče, horší kontrolovatelnost a snazší únik jakémukoli zdanění). Současně městský soud poznamenal, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně přistoupil k uložení pokuty až poté, co vyčerpal jiné právní prostředky směřující ke sjednání nápravy; viz výzvu žalovaného k bezodkladnému ukončení provozování či k zajištění, aby necítilo na osoby s bydlištěm v ČR. Bylo proto odpovědností stěžovatelky, že v rozporu se zákonem nadále provozovala internetovou hazardní hru, přičemž musela být srozuměna, že se tím dopouští správního deliktu, za který může být sankcionována.

[9] Stran samotné sankce pak městský soud připomněl, že ukládání pokut za správní delikty (dnes přestupky) se děje ve sféře volného správního uvážení, z jehož mezí správní orgány nevybočily a řádně přihlédly k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání i jeho následkům. Závažnost správních deliktů správně shledaly jako vysokou; zájem, aby na území ČR nebyly provozovány nelegální hazardní hry, je jedním ze základních cílů a účelů zákona o hazardních hrách a dle městského soudu bylo možno při tomto hodnocení vyjít i ze závěrů shora zmíněného nálezu Ústavního soudu. Na závažnosti jednání stěžovatelky přitom nic nemění ani skutečnost, že je licencována na Maltě. Stěžovatelka tím, že dané internetové stránky provozovala v české jazykové mutaci a nabízela registraci

a přístup ke hře hráčům z ČR, zjevně podléhala české právní úpravě provozování hazardních her a takto nad ní také české orgány veřejné moci vykonávaly dozor.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[10] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že rozsudek městského soudu je nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, a to konkrétně (i) otázky diskriminační povahy zákona o hazardních hrách, včetně (ne)možnosti získání základního povolení a (ii) otázky uložené pokuty; v petitu kasační stížnosti proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Ad (i), jde-li o namítanou diskriminaci, stěžovatelka nejprve připomněla, že je provozovatelem usazeným a licencovaným na Maltě, který poskytuje služby svým zákazníkům v různých jurisdikcích. V České republice původně právní úprava vůbec neumožňovala provozování hazardních her subjektům se sídlem v jiných členských státech, což bylo podle stěžovatelky v hrubém rozporu s primárním právem EU. V důsledku toho bylo všeobecně přijímáno, že se na služby stěžovatelky uplatní režim volného pohybu služeb ve smyslu čl. 56 SFEU a její provozování v ČR bylo považováno za legální. Dne 1. 1. 2017 nabytí účinnosti zákon o hazardních hrách a s ním související další právní předpisy, které přinesly nový a komplexní právní rámec v oblasti regulace hazardu s cílem mj. stanovit nediskriminační podmínky pro podnikání v oblasti online hazardních her. Podle názoru stěžovatelky ovšem tento cíl nebyl naplněn, protože způsob, jakým byl tento právní rámec v praxi implementován, neumožňoval zahraničním provozovatelům – tedy ani stěžovatelce kontinuálně pokračovat v činnosti, na rozdíl od provozovatelů domácích. Stěžovatelka byla připravena podat žádost o udělení základního povolení podle zákona o hazardních hrách tak, aby od 1. 1. 2017 mohla kontinuálně pokračovat v provozování své činnosti. To však nebylo objektivně možné, a proto stěžovatelka pokračovala v provozování své činnosti, za což jí byla uložena pokuta, kterou následně aproboval městský soud. Své rozhodnutí přitom založil na úvaze, že stěžovatelka nepodala žádost o udělení povolení k provozování hazardních her podle § 86 a násl. zákona o hazardních hrách a její argumentace je pouze hypotetická.

[12] S tímto závěrem vyjádřila stěžovatelka nesouhlas a připomněla, že české společnosti, které provozovaly hazardní hry v ČR již před nabytím účinnosti zákona o hazardních hrách, mohly nadále provozovat svou činnost podle dosavadních oprávnění, a to po dobu až 6 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Naproti tomu legitimní zahraniční provozovatelé, kteří před účinností zákona o hazardních hrách provozovali svoji činnost na základě čl. 56 SFEU, takové právo neměli a měl se na ně uplatnit stejný režim jako na tzv. primožadatele. V opačném případě bylo na zahraniční provozovatele hazardních her pohlíženo jako na nelegální provozovatele, kteří nedisponují žádnou licenci, což stěžovatelka považuje za věcně nesprávné a diskriminující. A to tím spíše, že získání licence nebylo bezprostředně po nabytí účinnosti zákona o hazardních hrách možné. Podle stěžovatelky bylo přechodné období příliš krátké na to, aby bylo možno splnit všechny zákonné požadavky. Dokonce nebyla přijata ani příslušná prováděcí právní úprava, přičemž právě a jen tato úprava ve formě vyhlášek podle § 133 odst. 1 písm. b) a c) zákona o hazardních hrách mohla stanovit zákonné předpoklady a náležitosti pro udělení

pokračování

základního povolení. Navíc v rozhodné době nebylo možné získat ani dokument o odborném posouzení a osvědčení provozuschopnosti.

[13] Pokud by se stěžovatelka řídila výhradně vnitrostátní právní úpravou, vedlo by to nutně k nedobrovolnému přerušení její činnosti a *de facto* nezvratné likvidaci její zákaznické základny; ta by totiž přešla k některému z domácích provozovatelů, kteří podle přechodných ustanovení zákona o hazardních hrách (§ 139 odst. 6) žádné základní povolení získat nemuseli. To jasně demonstruje důvodnost tvrzení stěžovatelky, na jejíž případ je potřeba aplikovat závěry judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“); srov. zejména rozsudek ze dne 6. 11. 2003, věc C-243/01, *Gambelli a další* a rozsudek ze dne 22. 6. 2017, věc C-49/16, *Unibet International Ltd.*, na které stěžovatelka poukázala už v žalobě, ale městský soud jejich přenositelnost na danou věc neshledal.

[14] Ad (ii), ve vztahu k uložené pokutě poukázala stěžovatelka na obecné zhodnocení společenské škodlivosti ze strany městského soudu, který bez bližšího zdůvodnění odkázal na nálezný Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 28/16, v němž se však nejednalo o posouzení typově shodného jednání. Městský soud neuvedl, jaká konkrétní skutková zjištění mají prokazovat společenskou škodlivost popisovanou tímto náleznem, který se zabýval návrhem na zrušení ustanovení zákona o hazardních hrách upravujících blokaci stránek, na nichž jsou provozovány nelegální internetové hry. Tento postup popírá princip individualizace trestu uloženého stěžovatelce, která připomněla, že je potřeba rozlišovat mezi nelegálními provozovateli provozujícími internetové hazardní hry ze vzdálených konců asijského kontinentu, jejichž jediným cílem je dosáhnout co největšího zisku, a to i za cenu zpřístupnění hazardních her patologickým hráčům či nezletilým dětem, a legálními provozovateli z jiných členských států EU.

[15] Žalovaný považoval kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Popřel, že by aplikovaná právní úprava byla jako celek diskriminační a rozporná s unijním právem. Zákonem o hazardních hrách je sledována zejména ochrana veřejného pořádku a bylo by v rozporu s tímto účelem právní regulace, kdyby byl přijat výklad stěžovatelky. Nelze srovnávat etablované provozovatele, kteří jsou držitelé povolení, pro jejichž získání museli splnit četné povinnosti, s těmi, kteří legitimitu provozování hazardních her na území ČR dovozovali na základě čl. 56 SFEU. Nelicencovaní provozovatelé *de facto* těžili z nedostatků předchozí právní úpravy, proto je vyloučeno, aby se za nové právní úpravy, která *de iure* narovnává předchozí právní režim, odvolávali opět na tento režim a požadovali totožné podmínky jako licencovaní provozovatelé. Ohledně stěžovatelkou sporované možnosti získat potřebné povolení (licenci) žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí ministryně financí s tím, že judikatura SDEU zmíněná v kasační stížnosti na danou věc nedopadá. Podmínky pro české a zahraniční provozovatele žádající o základní povolení podle nové právní úpravy jsou v podstatě stejné a povolovací řízení je založeno na svobodném podávání žádostí.

[16] Závěrem žalovaný poznamenal, že stěžovatelka provozovala internetovou hazardní hru bez povolení, což je typově nejzávažnější protiprávní jednání, jak je zřejmé i z rozpětí zákonné sazby pro uložení pokuty; její výše byla určena na základě zhodnocení konkrétní nebezpečnosti jednání stěžovatelky, a to zejména s ohledem na to, že kombinace nabídky nelegálních internetových hazardních her a s ní spojená nemožnost regulace ze strany

príslušného orgánu vykonávajícího štátní dozor vytváří prostředí, které zvyšuje nebezpečí vzniku patologické závislosti na konzumaci hazardních her zejména u rizikových skupin obyvatel. Pro srovnání pak žalovaný uvedl, že za méně závažná porušení ze strany legálních provozovatelů se uložené pokuty pohybují v rozmezí 50 000 Kč až 500 000 Kč; ve věcech nejzávažnějších porušení, jako je právě nelegální provozování hazardní hry i po výzvě spojené se zápisem na seznam nepovolených internetových her, byly uloženy pokuty v maximálně možné výši.

[17] V replice stěžovatelka v zásadě setrvala na své dosavadní argumentaci s tím, že jí předložená judikatura SDEU výstižně demonstruje, proč je potřeba považovat aplikovanou právní úpravu za diskriminační. Dle stěžovatelky je nutné srovnávat její postavení nejen s hypotetickým domácím subjektem nově žádajícím o základní povolení, ale především s dosavadními konkurenty stěžovatelky disponujícími povolením podle zákona o loteriích. Na závěr stěžovatelka zopakovala, že je řádným držitelem licence k provozování hazardních her v členském státě EU, což mělo být zohledněno při určení výše pokuty; současně odmítla shora uvedené srovnání žalovaného a pro úplnost dodala, že jí vlastněná doména nikdy nebyla zapsána na seznam nepovolených internetových stránek.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Podstata věci tkví v posouzení zákonnosti pokuty (30 000 000 Kč), která byla stěžovateli uložena za spáchání správních deliktů spočívajících v tom, že bez povolení provozovala internetovou hazardní hru; konkrétně se jednalo o technickou hru podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách. Skutečnost, že stěžovatelka povolení k provozování tohoto druhu hazardní hry neměla, není sporná. Stěžovatelka ovšem tvrdí, že žádné povolení mít nemusela, neboť aplikovaná právní úprava je diskriminační, navíc získání povolení v rozhodné době ani nebylo možné.

IV. i) K diskriminaci a (ne)možnosti získat povolení k provozování internetové hazardní hry

[21] Nejvyšší správní soud s argumentací stěžovatelky nesouhlasí a pro její vyvrácení považuje za nutné nejprve předestřít specifický kontext celé věci, který je významně ovlivněn přijetím nové komplexní právní úpravy hazardu v České republice.

[22] Původní zákon o loteriích (do 31. 12. 2016) vylučoval – až na jednu výjimku, kterou byly sázkové hry v kasinu – provozování loterií a jiných hazardních her zahraničními subjekty. Povolení mohlo být vydáno pouze právnické osobě, která má sídlo na území České republiky, současně ho ovšem nebylo možno vydat tuzemské právnické osobě se

pokračování

zahraniční majetkovou účastí ani právnické osobě, ve které má tato společnost majetkovou účast (srov. § 4 odst. 4 zákona o loteriích). Zákon o hazardních hrách, který zrušil zákon o loteriích, nově (od 1. 1. 2017) rozšířil možnost účasti zahraničních subjektů, když připustil, že provozovatelem hazardní hry může být právnická osoba, která má „*sídlo v České republice, jiném členském státě Evropské unie nebo ve státě, který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru*“ [§ 6 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona o hazardních hrách]. Důvodová zpráva k návrhu zákona o hazardních hrách tento posun vysvětluje odkazem na svobodu usazování a volného pohybu služeb na vnitřním trhu Evropské unie (sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k § 6, 7. volební období 2013 - 2017, www.psp.cz).

[23] K tomu je nutno doplnit, že z pohledu evropského práva je oblast hazardních her považována za druh služeb, který je vyloučen z působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu; tato výluka je odůvodněna ohledem „*ke zvláštní povaze těchto činností, která vyžaduje, aby členské státy prováděly politiky v oblasti veřejného pořádku a ochrany spotřebitele*“ [bod (25) preambule]. Jednotlivé členské státy tak mohou v této neharmonizované oblasti podle vlastního žebříčku hodnot stanovit cíle své politiky a vymezit požadovanou úroveň a prostředky ochrany za předpokladu, že jsou tyto prostředky v souladu s primárním právem EU. V případě přeshraničního provozování hazardních her je ve hře zejména čl. 56 SFEU, který zakazuje omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě Unie, než se nachází příjemce služeb.

[24] Ustanovení čl. 56 SFEU není absolutní a svoboda volného pohybu služeb není neomezená. Naopak, uvedenou svobodu je možné omezit, lze-li toto omezení ospravedlnit některým z důvodů uvedených v čl. 52 SFEU, tj. z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví. V daném případě je relevantním důvodem především ochrana veřejného pořádku spočívající v předcházení patologických jevů spjatých s hazardním hráčstvím, jak správně poznamenal městský soud. Právě ochrana veřejného pořádku a snaha přispět k ochraně spotřebitelů, a to především s ohledem na vysoký a častý výskyt patologického hráčství a nezastavitelný technologický vývoj (zejména rostoucí využívání internetu), byla hlavním cílem přijetí zákona o hazardních hrách (sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, I. obecná část, bod 1. 5. anebo II. zvláštní část, k § 1, 7. volební období 2013 - 2017, www.psp.cz).

[25] S ohledem na zmíněná společenská rizika, která jsou s hazardem spjata, členské státy EU přistupují k tomu, že provozování hazardních her podmiňují získáním koncese nebo povolení. Koncesní nebo povolovací systém přitom z povahy věci vždy omezuje volný pohyb služeb. V rozhodovací praxi SDEU, kterou lze vnímat jako jakousi negativní harmonizaci (upřesňující členským státům meze, které musí brát v úvahu při regulaci hazardu), ovšem tento typ omezení volného pohybu služeb bývá akceptován, pokud není svévolný, nepřiměřený a vyhovuje zásadě rovného zacházení a z ní vyplývající povinnosti transparentnosti; viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 6. 2010, věc C-303/08, *Sporting Exchange Ltd*, bod 50: „*Z ustálené judikatury vyplývá, že aby byl režim předchozího správního povolení přípustný, přestože se od základní svobody odchyluje, musí se zakládat na objektivních, nediskriminačních a předem známých kritériích tak, aby byly pro výkon posuzovací pravomoci*

orgánů stanoveny určité meze, které by zabránily tomu, aby byla použita svévolně (rozsudky ze dne 17. července 2008, Komise v. Francie, C-389/05, Sb. rozh. s. I-5397, bod 94, a ze dne 10. března 2009, Hartlauer, C-169/07, Sb. rozh. s. I-1721, bod 64)...“.

[26] Zákon o hazardních hrách v základu stojí právě na povolovacím systému. To znamená, že Česká republika podmiňuje provozování většiny hazardních her ve své jurisdikci získáním povolení – a to včetně jejich provozování online v prostředí internetu, na které rovněž dopadá čl. 56 SFEU. Podstata a druh hazardní hry provozované přes internet jsou totiž stále stejné; k tomu srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 30. 6. 2011, věc C-212/08, *Zeturf Ltd*, či ze dne 8. 9. 2010, věc C-46/08, *Carmen Media Group Ltd*, v němž byl internet sám o sobě výslovně kvalifikován jen jako „určitý kanál“, kterým mohou být hazardní hry nabízeny (bod 100).

[27] Předchozí právní úprava – tedy zákon o loteriích možnost online provozování loterií a jiných podobných her dostatečně nerefletoval. V praxi bylo využití internetu velmi limitované a nebylo realizováno vyjma dvou kategorií her, a sice kurzových sázek a karetních her (blíže viz Rajchl, J., Kramář, K., Malíř, J. *Právní aspekty hazardních her*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, kap. 7. 1, s. 71). Ve zbytku se online hazard pohyboval v pomyslné šedé zóně (nebyl zákonem nijak systémově upraven, ale ani nebyl výslovně nezákonný), což se zcela zásadně změnilo přijetím zákona o hazardních hrách. Došlo k otevření českého trhu s hazardními hrami – a to nejen z hlediska zahraničních provozovatelů, jako již bylo předestřeno shora, ale také pokud jde o provozování hazardních her prostřednictvím internetu.

[28] Zákon o hazardních hrách svoji působnost vymezuje tak, že se vztahuje na provozování hazardních her na území České republiky (§ 2 odst. 1), přičemž u hazardních her provozovaných dálkovým přístupem prostřednictvím internetu je rozhodujícím faktorem to, je-li hra „i jen z části zaměřena nebo cílena mimo jiné na osoby, které mají bydliště na území České republiky“ (§ 2 odst. 2). Podle § 73 odst. 1 zákona o hazardních hrách je možné prostřednictvím internetu provozovat všechny druhy hazardních her upravené v § 3 odst. 2 písm. a) až f) téhož zákona, nevylučuje-li to povaha těchto her, u nichž musí být splněny všechny zákonné podmínky.

[29] V případě internetového provozování technické hry podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách tedy bylo třeba mít povolení, protože jde o jeden z druhů hazardních her, které povolení podléhají – viz § 85 písm. e) téhož zákona. Zákon o hazardních hrách (§ 86 odst. 1 a 2) vyžaduje v tomto směru tzv. „základní povolení“, kterým je rozhodnutí o udělení oprávnění k provozování konkrétního druhu hazardní hry. O vydání základního povolení rozhoduje Ministerstvo financí (žalovaný) na základě žádosti.

[30] Žádost o vydání základního povolení musí obsahovat, vyjma obecných náležitostí stanovených správním řádem, požadovaný druh hazardní hry a žadatel musí připojit i další dokumenty, z nichž lze ověřit zákonné podmínky, jako je: bezdlužnost, bezúhonnost, kauce atd.; při jejich splnění ministerstvo financí vydá základní povolení nejdéle na dobu 6 let. Uvedené podmínky pro vydání základního povolení podle § 87 zákona o hazardních hrách lze rozumně propojit s ochranou spotřebitelů a veřejného pořádku a *prima facie*

pokračování

nejsou formulovány tak, že by měly mít za následek diskriminaci. Zákon staví stěžovatelku jako zahraničního provozovatele v podstatě naroveň domácím provozovatelům, resp. žadatelům o vydání základního povolení; nijak mezi nimi nediferencuje, jak uvedl už městský soud. A rozporuje-li stěžovatelka jeho rozsudek s tím, že i přesto je právní úprava v zákoně o hazardních hrách diskriminační, nelze než zopakovat výše uvedené.

[31] Stávající česká právní úprava v zákoně o hazardních hrách s účinností od 1. 1. 2017 nevyklučuje z možnosti podnikat v oblasti hazardu zahraniční subjekty usazené v jiných členských státech EU. Stěžovatelka jako subjekt usazený a licencovaný na Maltě tak po uvedeném datu nemohla na území ČR nadále provozovat internetovou technickou hru bez povolení s odvoláním na čl. 56 SFEU a volný pohyb služeb v rámci EU. Tuto skutečnost považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní, stejně jako to, že zákonná úprava není nastavena zjevně diskriminačně, a to nejen ve vztahu k novým provozovatelům, resp. žadatelům o základní povolení, ale i provozovatelům původním.

[32] Všichni noví žadatelé – slovy stěžovatelky tzv. prvožadatelé – mají v zákoně o hazardních hrách nastavené stejné nebo podobné podmínky, u nichž na podkladě nyní posuzovaného případu není důvodu domnívat se, že by mohly být přímo nebo nepřímo diskriminační. U původních provozovatelů podle zákona o loteriích je pak situace odvislá od toho, že domácí provozovatelé už určitá povolení měli – mnohdy s mnohaletou platností – a zákonodárce shledal jako adekvátní, zaniknou-li tato povolení nejpozději 6 let ode dne nabytí účinnosti zákona – viz § 136 odst. 9 zákona o hazardních hrách; podle důvodové zprávy byla koncepce tohoto přechodného ustanovení motivována snahou po „zajištění rovných podmínek pro všechny subjekty provozující hazardní hry. Vzhledem k tomu, že zákon zavádí celou řadu nových povinností, mohla by nastat situace, kdy provozovatelé disponující povolením podle zákona č. 202/1990 Sb. budou oproti nově příchozím provozovatelům ve značné výhodě. S ohledem na proporcionalitu a právní jistotu provozovatelů byla shledána lhůta 6 let jako adekvátní, navíc také koresponduje s běžnou lhůtou doby trvání právních účinků základního povolení vydaného podle nové právní úpravy (sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k § 135, 7. volební období 2013 - 2017, www.psp.cz).

[33] Z citovaného je zjevná snaha zákonodárce sladit na straně jedné zájem na jednotnosti právní úpravy a rychlému přizpůsobení se stávajících provozovatelů novým podmínkám a na straně druhé požadavek přiměřenosti a ochrany práv nabytých v dobré víře, jakožto jeden ze základních projevů principu právní jistoty. Nejvyšší správní soud nehodnotí, nakolik je z tohoto pohledu právní úprava opravdu vyvážená či optimální. Podstatné je, že nyní právní úprava umožňuje získat základní povolení i zahraničním právnickým osobám [§ 6 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona o hazardních hrách]; tyto osoby tedy základní povolení mít musejí, chtějí-li na území České republiky provozovat hazardní hry, což platí i pro stěžovatelku.

[34] Stěžovatelkou opakovaně vzpomínané předchozí provozování internetového hazardu bez vnitrostátního povolení byl svým způsobem benefit daný primárním právem EU (čl. 56 SFEU) ve spojení se shora popsány nedostatků zákona o loteriích; ty odstranil nyní platný a účinný zákon o hazardních hrách a je nezbytné, aby stěžovatelka tento zákon respektovala a své podnikatelské aktivity na území České republiky mu

přízpůsobila. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu se nejedná o žádnou diskriminaci, nýbrž jakousi formu dorovnání zahraničních provozovatelů původně podnikajících na základě primárního evropského práva. Výše popsaná nerovnost mezi domácími a zahraničními provozovateli v důsledku přijetí zákona o hazardních hrách zmizela a namítá-li stěžovatelka, že na rozdíl od domácích provozovatelů nemohla kontinuálně pokračovat ve své činnosti, nutno podotknout, že stěžovatelka coby zahraniční provozovatel rozhodně nebyla ve srovnatelném postavení.

[35] Obecně platí, že odlišnost v zacházení je diskriminační a v rozporu s ústavním pořádkem (principem rovnosti), jestliže jí schází objektivní a rozumné ospravedlnění. Jednoduše řečeno, nemělo by docházet k rozdílnému zacházení, jde-li o stejné nebo srovnatelné situace. Úsudek o tom, co je stejné, resp. co je s čím srovnatelné, nebývá snadný a je formován především účelem, pro který se srovnává, a množinou vlastností, které jsou přitom brány v potaz [srov. Bobek, M. Boučková, P., Kühn, Z. (eds) *Rovnost a diskriminace*. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, kap. I. 3.1.1., s. 12.]. Převáděno na nyní souzenou věc se proto jako podstatná jeví způsobilost provozovatele hazardních her poskytnout záruky z hlediska ochrany spotřebitelů a veřejného pořádku v České republice; tato způsobilost je jistě vyšší u domácích provozovatelů, kteří již úspěšně povolovacím řízením prošli. K tomu totiž museli splnit podmínky podle zákona o loteriích, zatímco stěžovatelku nic takového netížilo a v České republice dosud žádným povolovacím řízením neprošla. Logicky se proto nemůže úspěšně dovolávat své diskriminace oproti dosavadním domácím provozovatelům, kterým zákon o hazardních hrách umožnil plynule pokračovat v jejich činnosti, aniž museli mít ihned od počátku jeho účinnosti základní povolení.

[36] Na uvedeném nic nemění ani poukaz stěžovatelky na judikaturu SDEU – ta s ohledem na povahu a škodlivé následky hazardních her přiznává členským státům EU hlavní slovo v regulaci hazardu na jejich území a poskytuje vcelku velký prostor pro omezování volného pohybu služeb. Uvedené potvrdil Soudní dvůr mimo jiné i ve věci C-243/01, *Gambelli a další*, v níž se jednalo o slučitelnost trestního stíhání vedeného proti vedoucím italských agentur jisté britské sázkové společnosti s unijním právem. Soudní dvůr konstatoval, že „*zvláštnosti morální, náboženské nebo kulturní povahy, jakož i morálně a finančně škodlivé důsledky pro jednotlivce a společnost, které souvisejí s hrami a sázkami, mohou odůvodnit existenci dostatečné posuzovací pravomoci vnitrostátních orgánů pro stanovení požadavků, které zahrnuje ochrana spotřebitele a společenského pořádku*“ (bod 63.). Současně dodal (bod 71.): „*Předkládající soud bude muset posoudit, zda jsou podmínky účasti v nabídkových řízeních na udělení koncese k provozování sázek na sportovní události stanoveny tak, že je v praxi mohou italské subjekty splnit snadněji než subjekty zahraniční. Pokud by tomu tak bylo, tyto podmínky by nesplňovaly kritérium zákazu diskriminace.*“

[37] Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakuje, že v zákoně o hazardních hrách jsou pro české i zahraniční žadatele o základní povolení nastaveny v zásadě stejné podmínky a nelze dovozovat, že by je v praxi mohly české subjekty splnit snadněji než subjekty zahraniční. V případě stěžovatelky vůbec nejde o otázku snadnějšího splnění podmínek pro vydání povolení k provozování hazardu tak, jako v případě *Gambelli*, ale o otázku již zmíněného dorovnání zahraničních subjektů, které je nutným důsledkem

pokračování

dřívějšího stavu věcí, kdy zahraniční subjekty svoji činnost v ČR provozovaly bez povolení v přímé návaznosti na svobodu volného pohybu služeb (čl. 56 SFEU).

[38] Poukaz stěžovatelky na rozsudek Soudního dvora ve věci C-243/01, *Gambelli a další* je proto nepřipadný, podobně jako její poukaz na věc C-49/16, *Unibet International Ltd.* V ní se jednalo – podobně jako v případě stěžovatelky – o společnost se sídlem na Maltě, která provozovala internetové hazardní hry bez povolení, přičemž Soudní dvůr s odkazem na posuzovanou maďarskou právní úpravu rozhodl takto: „Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, která zavádí režim koncesí a povolení k provozování internetových hazardních her, pokud obsahuje diskriminační pravidla vůči subjektům usazeným v jiných členských státech nebo v případě, že stanoví nediskriminační pravidla, která se však uplatňují netransparentně nebo se provádí způsobem, který brání nebo ztěžuje podání nabídky určitým zájemcům usazeným v jiných členských státech.“

[39] Citované závěry na současnou českou právní úpravu nedopadají, neboť zákon o hazardních hrách z hlediska pravidel, resp. podmínek pro vydání základního povolení není diskriminační; nijak nerozlišuje mezi domácími žadateli a zahraničními žadateli usazenými v jiných členských státech. Stěžovatelka jako právnická osoba se sídlem v jiném členském státě EU mohla a měla o vydání základního povolení požádat, pokud chtěla nadále pokračovat v provozování (internetové) hazardní hry na území České republiky. To, že o vydání základního povolení stěžovatelka nepožádala, jde na její vrub a rozhodně nemůže vést k tomu, že by stěžovatelka neodpovídala za spáchání správního deliktu podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách.

[40] Základním znakem skutkové podstaty tohoto správního deliktu je provozování hazardní hry v rozporu s § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách, kde je soustředěn výčet zakázaných jednání a jedním z nich [pod písm. b)] je právě provozování hazardní hry, ke které nebylo uděleno povolení. Toto jednání bylo stěžovatelce jednoznačně prokázáno – stěžovatelka nejenže základní povolení neměla, ale o jeho vydání vůbec nepožádala. A zpochybňuje-li *ex post* tuto možnost, pak se skutečně jedná o argumentaci do značné míry hypotetickou, jak poznamenal městský soud v napadeném rozsudku.

[41] Nejvyšší správní soud s odůvodněním městského soudu v tomto směru souhlasí – byť připouští, že změny, které s sebou přinesl zákon o hazardních hrách, byly poměrně výrazné a přechod na novou právní úpravu v praxi nemusel být úplně hladký. I když to pro stěžovatelku mohlo být subjektivně obtížné, důležité je, že získání povolení pro online provozování technické hry bylo objektivně možné.

[42] Více než půlroční legisvakanční lhůtu, sloužící k tomu, aby se stěžovatelka mohla s novou právní úpravou seznámit a přizpůsobit se jí, považuje Nejvyšší správní soud za přiměřenou. A pro úplnost připomíná, že zákon o hazardních hrách nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2017, s výjimkou některých vybraných ustanovení (např. § 86 až § 89 a dalších), která nabyla účinnosti již dnem jeho vyhlášení (15. 6. 2016) – a to právě z toho důvodu, aby bylo možné podávat žádosti o vydání základního povolení a byl zajištěn plynulý přechod na novou právní úpravu. Stěžovatelka by tedy nemusela nedobrovolně přerušit svoji činnost, jak tvrdí v kasační stížnosti, kdyby si požádala o vydání základního povolení. Je pravdou,

že sekundární legislativa ve formě vyhlášek (vydaných na základě zmocnění v § 133 zákona o hazardních hrách) nebyla připravena včas, na což lze hledět významně kriticky. Nicméně z pohledu právní jistoty adresátů nové právní úpravy hazardu je zásadní, že Ministerstvo financí vydalo dokument – technický standard, v němž transparentně stanovilo všechny požadavky a podle něhož také v praxi postupovalo (v podrobnostech viz odůvodnění rozhodnutí ministryně financí, s. 26) Stěžovatelka tak stejně jako jiní potenciální uchazeči měla možnost seznámit se s bližšími podmínkami pro získání základního povolení a požádat o jeho vydání. Tomu nebránila ani nutnost doložit k žádosti dokument o odborném posouzení a provozuschopnosti; seznam osob pověřených k vydání tohoto dokumentu byl zveřejněn ještě v roce 2016 a nebylo zpochybněno, že by tyto osoby svoji činnost vykonávaly.

[43] I přes některé průvodní potíže, které s sebou nesla změna právní úpravy v oblasti hazardu, nelze vycházet z toho, že by bylo stěžovatelce bráněno nebo ztěžováno podání žádosti o vydání základního povolení a že by stěžovatelka nutně musela pokračovat ve své další činnosti bez tohoto povolení. Skutečnost, že stěžovatelka provozovala internetovou hazardní hru bez povolení i po 1. 1. 2017, jí nepochybně vyhovovala, avšak nevyhovovala v té době novému zákonu o hazardních hrách, jemuž byla povinna se přizpůsobit. Pokud tak neučinila, nese za to následky v podobě uložené pokuty.

IV. ii) K uložené pokutě a její výši

[44] Podle názoru Nejvyššího správního soudu uložená pokuta respektuje zásadu zákonnosti, neboť byla uložena na základě zákona o hazardních hrách – a to jako krajní prostředek sloužící k ochraně zájmů a hodnot, na nichž tento zákon stojí; těmi jsou především ochrana veřejného pořádku a omezení vzniku a dopadu společenských rizik vyplývajících z provozování hazardních her, které právě proto podléhá přísné regulaci ze strany státu, jenž zavedl povolovací systém. Stěžovatelka však tomuto systému nedostála. I po 1. 1. 2017 provozovala bez základního povolení internetovou technickou hru, což je obecně posuzováno jako spáchání velmi závažného správního deliktu, o čemž svědčí jeho typová závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil především maximální výší pokuty; podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách je sazba pokuty 0 Kč až 50 000 000 Kč.

[45] V tomto rozmezí se žalovaný pohyboval, meze správního uvážení tedy nepřekročil, ani správní uvážení nezneužil. Uložil stěžovatelce pokutu 30 000 000 Kč, tj. v horní polovině maximální možné sazby (60 %), a jakkoli se tato částka může zdát velmi vysoká, v zásadě odpovídá povaze a závažnosti jejího protiprávního jednání.

[46] Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry městského soudu, podle něhož správní orgány dostaly všem svým povinnostem plynoucím ze zásady individualizace trestu; standardně zohlednily povahu a závažnost obou správních deliktů, zejména pak způsob jejich spáchání, jejich následky i okolnosti, za nichž byly správní delikty spáchány – srov. § 129 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Toto ustanovení sice bylo s účinností od 1. 7. 2017 zrušeno a v souvislosti s reformou správního trestání nahrazeno § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nicméně výčet kritérií, které je nutno zohlednit, zde není nijak významně jiný. Ostatně stěžovatelka proti jednotlivým kritériím, která byla použita při určení výše pokuty, žádné

pokračování

konkrétní kasační námitky nevznesla. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za účelné reprodukovat odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů potažmo městského soudu, která má za přesvědčivá a vyčerpávající.

[47] Zpochybňuje-li stěžovatelka poukaz na nálezný Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 28/16, je třeba připustit, že v něm nešlo o konkrétní případ typově podobný případu stěžovatelky, ale o abstraktní kontrolu norem – konkrétních ustanovení zákona o hazardních hrách, jejichž zrušení navrhla skupina senátorů, kteří vnímali institut blokace nepovolených hazardních her provozovaných na internetu jako ústavně nepřipustnou cenzuru prováděnou bez odpovídajících zákonných mantinelů. Na druhé straně však nelze nevidět, že institut blokace nepovolených internetových her je jedním z opatření proti nelegálnímu hazardu, o který jde právě ve věci stěžovatelky. Využití odkazu na odůvodnění uvedeného nálezu Ústavního soudu tedy nebylo „od věci“, naopak pěkně vystihuje zvýšené riziko provozování hazardních her na internetu, které je *„(obecně) podstatně hůře kontrolovatelné i nebezpečnější, a to již tím, že se k internetovým hrám při absenci účinné regulace lze připojit v podstatě odkudkoli, mohou se jich účastnit snadno i děti nebo patologičtí hráči, hry probíhají rychleji a jde v nich o vyšší částky. Nelegální hazardní hry na internetu často unikají jakémukoli zdanění, a to jak v cílové zemi, kde jsou nabízeny, tak i v zemi, odkud jsou provozovány. Tím, že nepodléhají regulaci ani zdanění, nabízejí výhodnější kurzy (výhry), pro hráče jsou atraktivní a navíc je neomezují co do věku, limitů sázek apod. - tomu mají zabránit napadená ustanovení“* (bod 25.).

[48] Roli internetu jako zvláštního „kanálu“ nabízení hazardních her, který může podstatně zvyšovat společenskou nebezpečnost, resp. škodlivost těchto her, nelze přehlížet, což plyne nejen z judikatury Ústavního soudu, ale i Soudního dvora – srov. např. rozsudek ze dne 8. 9. 2009, věc C-42/07, *Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International Ltd*, nebo na něho navazující již výše uvedený rozsudek ve věci C-46/08, *Carmen Media Group Ltd*, v němž Soudní dvůr poznamenal, *„že jelikož mezi spotřebitelem a hospodářským subjektem neexistuje přímý kontakt, hazardní hry přístupné prostřednictvím internetu s sebou nesou oproti tradičním trhům těchto her odlišná a zvýšená rizika, pokud jde o případné podvody, jichž se hospodářské subjekty dopustí vůči spotřebitelům...“* (bod 102.). Současně uvedl, *„že se charakteristiky vlastní nabídky hazardních her prostřednictvím internetu mohou stejným způsobem ukázat ve srovnání s tradičními trhy hazardních her jako zdroj odlišných a zvýšených rizik v oblasti ochrany spotřebitelů a zvláště mladistvých a osob, které mají zvláštní sklon ke hrám nebo u nichž se může takový sklon rozvinout. Vedle neexistence přímého kontaktu mezi spotřebitelem a hospodářským subjektem, jež byla uvedena výše, představují obzvláště snadný a nepřetržitý přístup k hrám nabízeným na internetu, jakož i potenciálně zvýšený objem a četnost takové nabídky mezinárodní povahy v prostředí, které se mimoto vyznačuje izolovaností hráče, anonymitou a neexistencí sociální kontroly, právě ony faktory, jež mohou podporovat rozvoj hráčské závislosti a vést k nadměrným výdajům za hru, a tudíž i prohloubit s tím související negativní sociální a morální důsledky, které jsou vyzdvihovány ustálenou judikaturou“* (bod 103.).

[49] K námitce stěžovatelky stran zhodnocení společenské škodlivosti jejího jednání lze tedy konstatovat, že toto zhodnocení s poukazem na nálezný Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 28/16, nebylo ani nepřipadné, ani příliš obecné, nýbrž odpovídalo individuálním

okolnostem věci, zejm. závažnosti správních deliktů spáchaných stěžovatelkou právě v prostředí internetu.

[50] Nutno ovšem poznamenat, že individuální závažnost věci nebyla dána pouze tím, že se jednalo o online hazard. Důležité bylo také to, že se stěžovatelka svého jednání dopustila zcela vědomě – internetové stránky jackpotcitycasino.com a jackpotcity.org provozovala v českém jazyce se zaměřením na hráče z ČR a v tomto jednání pokračovala i přes výzvu žalovaného, aby ukončila provozování anebo zajistila, aby nebylo cíleno na osoby s bydlištěm na území ČR; teprve až v období po doručení příkazu ze dne 31. 5. 2017, č. j. MF-16727/2017/3404-3, stěžovatelka přistoupila k zamezení registrace a přihlášení do uživatelských kont osobám s bydlištěm v ČR. V tomto kontextu bylo se stěžovatelkou také zahájeno řízení o zápisu údajů dle § 84 odst. 2 zákona o hazardních hrách na seznam nepovolených internetových her, což dobře dokresluje okolnosti spáchání správních deliktů, které rozhodně stěžovatelce nesvědčí – bez ohledu na to, zda nakonec byla nebo nebyla jí vlastněná doména zapsána na daný seznam. Stejně tak stěžovatelce nesvědčí délka doby, po kterou její protiprávní jednání trvalo a generovalo neoprávněný zisk.

[51] Všem těmto individuálním okolnostem věci odpovídá pokuta, která byla stěžovatelce uložena za spáchání správních deliktů, jejichž závažnost nijak nesnižuje ani skutečnost, že stěžovatelka je společností licencovanou na Maltě a poskytuje služby v různých jurisdikcích. Jak již bylo uvedeno, oblast hazardu není v rámci EU harmonizována a z pohledu české jurisdikce je proto rozhodující, že stěžovatelka provozovala internetovou hazardní hru bez základního povolení. Provozovala tak svoji podnikatelskou činnost bez dostatečně efektivního dohledu a dodržení záruk z hlediska ochrany spotřebitelů a veřejného pořádku v České republice. V tomto směru se její postavení nijak neliší od jiných nelegálních provozovatelů majících sídlo mimo členské státy EU – např. v Asii, jak namítá stěžovatelka.

[52] Na rozdíl od těchto zahraničních provozovatelů, stěžovatelka měla možnost požádat o vydání základního povolení k provozování hazardních her v České republice, což neučinila. Nese proto odpovědnost za správní delikty, za které jí byla uložena pokuta. Její konkrétní výše odpovídá zákonné sazbě a je výsledkem správního uvážení založeného na individuálním hodnocení protiprávního jednání stěžovatelky, do něhož Nejvyšší správní soud neshledal důvod jakkoli zasahovat.

V. Závěr a náklady řízení

[53] Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal podanou kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[54] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. dubna 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu